

Megrekedő hegyek

Czigléczi Attila, László Noémi

Üresség. Tompa és hangtalan a világ, a levegő nem mozdul. Sárga fénygömbök derengenek némán; foltok és furcsa árnyak játszadoznak mélységes feketében. De valami megváltozott. Apró neszek hangzanak, roppanás és súrlódás futkorászik kitartóan. Színekkel övezett árnyékok tűnnek fel a homályban, sötét foltok állnak össze terebélyes egésszé. A hely kitágul, a vonalak élesedve határolnak előtűnő felületet. A tér statikus, a tömeg dinamikus. Roppant hegyek magasodnak, sziluettjük az eget szabdalja. Természet és kopár szürkeség összefonódik, zöld szigetek úsznak a betontengerben. A rend megbonthatatlan. Mennydörgés hallatszik, az anyag beleremeg. Esőcseppek hullnak, elérik a síkot. Az aszfalt barázdái feltámadnak, a repedések életre kelnek. Apró csermelyek sokasága rajzolódik, tavacsák képződnek a semmiből. Hirtelen jött, de rögtön távozik. Sistergő zaja elhalkul, a szitálás alábbhagy. Fénysugár hatol át a szürke rétegeken, a víz megcsillan az érdes felületen. A lengedező fák levelén káprázó cseppek vibrálnak. Csörgedező patak görgeti a kavicsot, s halkán száll alá a rejtőző mélységbe. Bátortalan füttyszó terjed rendületlenül, erősödik a világosság. Morajlás támad. Hirtelen zaj hasítja ketté a nyugalmas félhomályt. A csend végleg szertefoszlik. Mesterséges zúgás zendül, a természet elhallgat. Nyikorgás és csapódás vegyül a fokozódó alapzajba. Robajló tevékenység tölti meg a feltámadt utcát, mint ritkuló színes hangyaboly, apró pontok mozgolódnak. Kötelesség, felelősség, öröm. Élet.

Már megint olyan, mintha le sem feküdt volna. Az óra csörgése megállíthatatlanul hatol a fejébe. De nem baj. Eljött a nap, megkapja végre a pénzt. Néhány éve nem gondolta volna, hogy ennyire könnyen megy ez. A gyengék elbuknak, ő pedig átgázol rajtuk. Néha persze rásegít egy kicsit, de azt ritkán kell. Amúgy is élvezetesebb így.

- Ébresztő, Drágám! - az asszony mindig korábban kel. Hogy csinálja? Negyed órával azelőtt, hogy megszólal az átkozott csilingelés, kiugrik az ágyból, és tevékenykedik odakinn. Legalább a kávé elkészülhetne már. Az automata kávégép kitartóan zakatol. Feltápászkodik, köntöst húz, köszönti a feleségét.

- Valószínű bónuszt is kapok. Jól sikerült a tavaly indított költség optimalizáció.

- Már mondtad Szívem! Megvehetjük az új fürdőszobaszekrényt, amit kinéztem - szólt mosolyogva. Nők. Szíve szerint máris elköltené az összeset. Elherdálná, ahelyett, hogy hosszú távon gondolkodna. Többre, jobban használná. Tudta pontosan mit jelent ez. Nem telik el nap, hogy ne gondolna rá. Ennek a helynek minden apró szilánkja emlékezteti; ledobni a béklyót és kiszabadulni innen. A mocskból, a középszerű emberek középszerű közegéből. Egy olyan ember mint ő, érzi ezt. Így nem lehet élni! A család sokkal többet érdemel! Ő sokkal többet érdemel!

- Ébreszd fel a gyerekeket, kiülök, megiszom a kávé. - már nyitotta is az ajtót. Különben is, mi ez a szűk vájat? Hogy meri ezt bárki is előszobának nevezni. Amikor összekuporgatott pénzecskén megvették ezt a lyukat, még semmit nem tudott a világról. Nem úgy, mint ma. Ezt is magának köszönheti. Saját erejéből lett az, aki. Esélyt teremtett, hogy kiemelkedjen.

Végre kiért az erkélyre. Már hallatszik a lábak dobogása, felkeltek a gyerekek. Ez a betonteknő még pár perc nyugalommal kecsgett, legalább amíg elszívja a cigarettát. Azon kevés helyek egyike ez itt, amit nem gyűlöl annyira. Kétségtelenül van egy előnye a legfelső emeleti lakásnak. Ilyenkor letekinthet. Ott van, ahol lennie kell, végignézhet az alsóbbrendűek tömegén. Csúszómászók. És ami a legdühítőbb, ugyanott élnek, ahol ő, ugyanazokat a járdákat koptatják, ugyanazokat az ajtókat nyitogatják. Az ő levegőjét szívják. Nagyon szippantott a füstölő szálból. Meg kell nyugodnia. Csattanás. A rigolyás vén főszer megint az ajtót csapkodja odalent. Nem elég, hogy az a korcs egész este nyüszít. Már nincs sok hátra. De most vár a munka.

Gyorsan készülődik, ahogy szokott. Megint életlen az ing gallérja, majd a nyakkendővel kompenzálja. Ezt a napot nem ilyen apróságok veszik el tőle. Rezeg a mobilja, beérkező utalás. Szája önelégült mosolyra húzódik.

- Indulok!

- Vigyázz magadra Drágám! Köszönjétek gyerekek!

A lépcsőház fanyar bűze megcsapja az orrát, a fintort már a nyikorgó lift felnyíló ajtajában ereszti meg. Az utcára érve a kocsijához indul. Hajnalban esett, csak nehogy az ázott kosz bemocskolja a makulátlan cipőt. Késésben van kissé, de a hajvágás nem várhat még egy napot. Jól van, még nincsen senki. A fodrászbigék buta trécselésén túl nincs kedve egy helybéli látványát is elviselni. Ott, ahol az ő frizuráját készítik. Húsz perc, és az autóban ül, fél óra és be is ér.

Öt percet késett, de ennyit megérdemel. A cég neki köszönheti, hogy most itt tart. Az alkalmatlan emberek kiszűrése és eltávolítása a legfontosabb. Az alábbvalók fel sem érnek odáig, hogy megértsék, nem ők állnak a tápláléklánc csúcsán.

Egymást követik az üres fecsegések, az értelmetlen érzélgőség nem vezet sehova. Ez a nap is olyan, mint a többi.

- Hol a telefonom? Úristen, már 7 óra van? - Szia Gabi, képzeld most keltem csak fel, iszonyatos késésben vagyok. Hogy aludhattam el így?!
- Jaj, nem akarlak zavarni, csak meg akartam beszélni a ma estét.
- Figyi, visszahívhatlak később? Mondjuk egy fél óra múlva? Addig lezuhanyozom, bekapok valamit és talán egy kis sminkre is lesz időm...
- Persze, akkor majd hívj! Puszi!
- Sietek, pusz. - Még az eső is esett?! Nem hiszem el! Borzasztóan indul ez a nap...

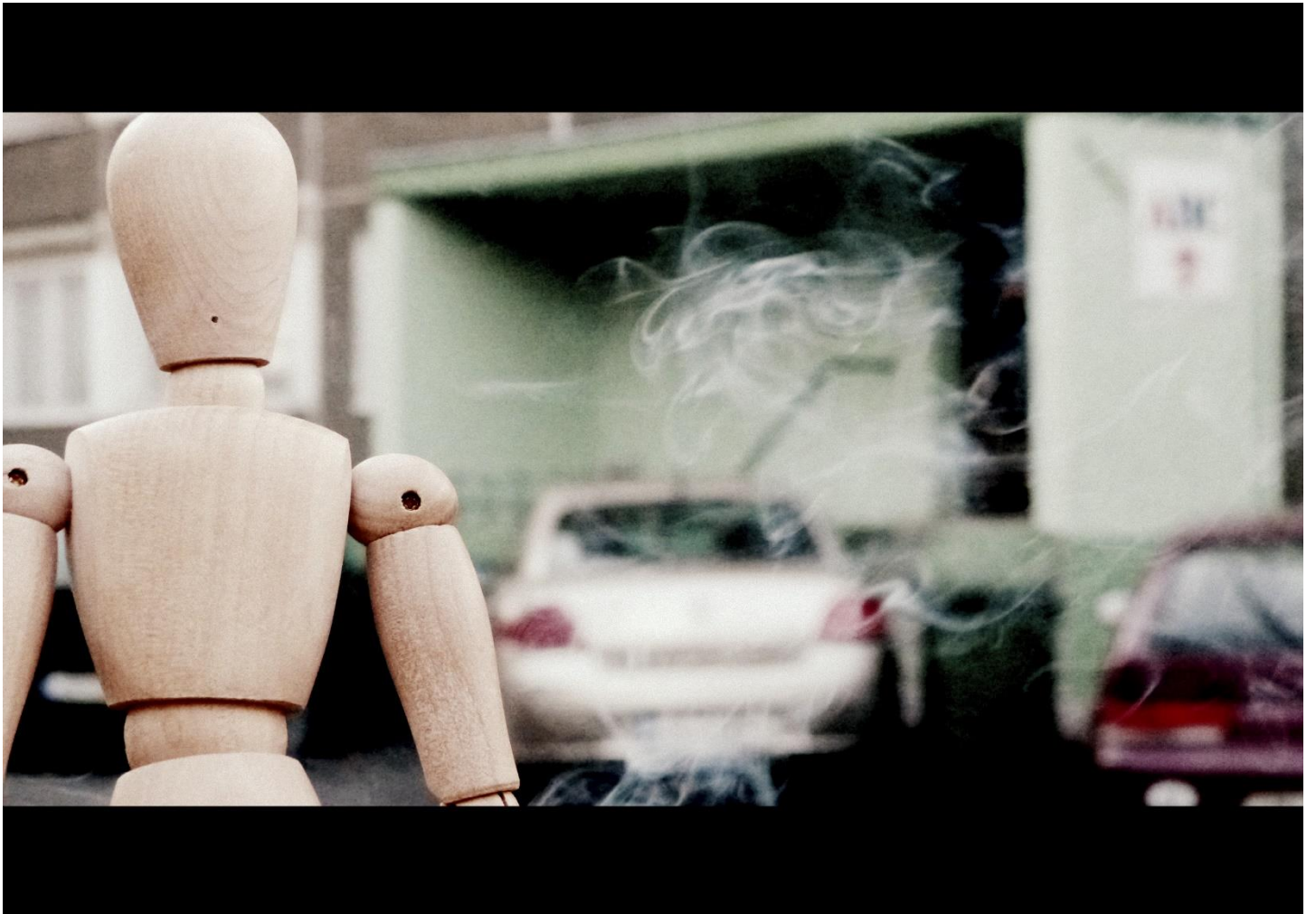
- Halló? Na szia, itt vagyok! Mondd csak!
- Csak azért hívtalak, hogy nincs-e kedved buli előtt elmenni aerobikozni? Van egy kis mesélnivalóm. Tegnap amúgy is kihagytam, úgyhogy duplán jól jönne.
- Jaj az jó lenne, mert a reggeli futás ma nekem is kimaradt. Várj, most szálltam be a liftbe és lehet, hogy elmegy a vonal, mint múltkor. Épp Petivel beszélgettem, annyira ciki volt. Csókolóm!
- Kinek köszöntél?
- Jaj, csak a szomszéd bácsinak. Szóval mit is fogsz mesélni? Már alig várom!
- Nyugi majd megtudod, ezt csak személyesen mondhatom el.
- Ó, biztos Daniról van szó, ugye?
- Majd megtudod!
- Jó, jó csak úgy izgulok! Jaj, hála Istennek, pont jön a busz. Csak félek, hogy elázom... Tudod, hogy néz ki a hajam, ha víz megy rá. Remélem, nem teszi tönkre a napomat, hogy így elaludtam. Hogy aludhattam el egyáltalán?! Pedig tudod, hogy milyen vagyok. Biztos front van, ráadásul itt ez az eső is. Képzeld, az új cipőmet se tudom így felvenni. Pedig direkt ma estére vettem.
- Ohh, pedig szívesen megnéztem volna.
- Annyira kár, na majd máskor. Hallod, láttad Ritus új profil képét?
- Kovács Rita?
- Jaj, nem! A kolléganőm, tudod! Hát sokkal szebb a képen, mint a valóságban. Nem tudom, hogy csinálta. Biztos a sok smink teszi.
- Lehet.
- Na leszállok, mert már itt is vagyok. Akkor ötkor a szokásos helyen?
- Okés, még beszélünk!
- Pápá! - Sziasztok lányok, megjöttem! Halljátok, úgy elaludtam ma. Hú Ritus, olyan jó lett az új profil képed!
- Kösz, Szandi!
- Ohh, ez az idő. Busszal jöttem, nehogy elázjak, pedig rám fért volna a gyaloglás, felszedtem egy kicsit. Pedig azt eszem, amit a diéta előír. Nem is értem.
- Jaj, így is nagyon jól nézel ki!
- Azért kösz. Na, mink van mára?
- Laza nap lesz, plusz akik betévednek ide.
- Csak mondani kellett, a bunkó öltönyös ide tart. - Jó napot kívánok! A szokásos fazonra?
- Igen, csak gyorsan, mert sietek.
- Foglaljon helyet.

Villódzás. Kavargó képek. Árnyak között hanykolódik. Csak legyen már vége. De mikor jön el? Váratlanul, ahogy szokott. Ha nem bírja már. A határon. Mintha mindig kicsit tovább várna. Elmosódott minden. Közeledik. A remény áthatóan melenget. Ébredés. Egy pillanat műve. Fény ragyogja be a teret. De mi ez? Olyan homályos az egész. Nem baj. *Annál* csak jobb lehet. Aztán eszébe jut. A szemüveg. Ilyen egyszerű. Kapkodás, keresés, megnyugvás. A vonalak kiélesednek, tennivalók ágaskodnak egymást túlharsogva, döntések kéretik magukat várakozást nem tűrő hangon. Ideje nekilátni. A rutin majd megoldja a nagyját. A koros test mozgásba lendül, kimérten hagyja el a szobát. Neszes még ott szuszog. Egy ideje már csak zajra pattan fel. A forraló megtelik, a gáz sisteregve ontja a meleget. Boldog vakkantás, lábak szaporáznak a fakó linóleumon. A csésze

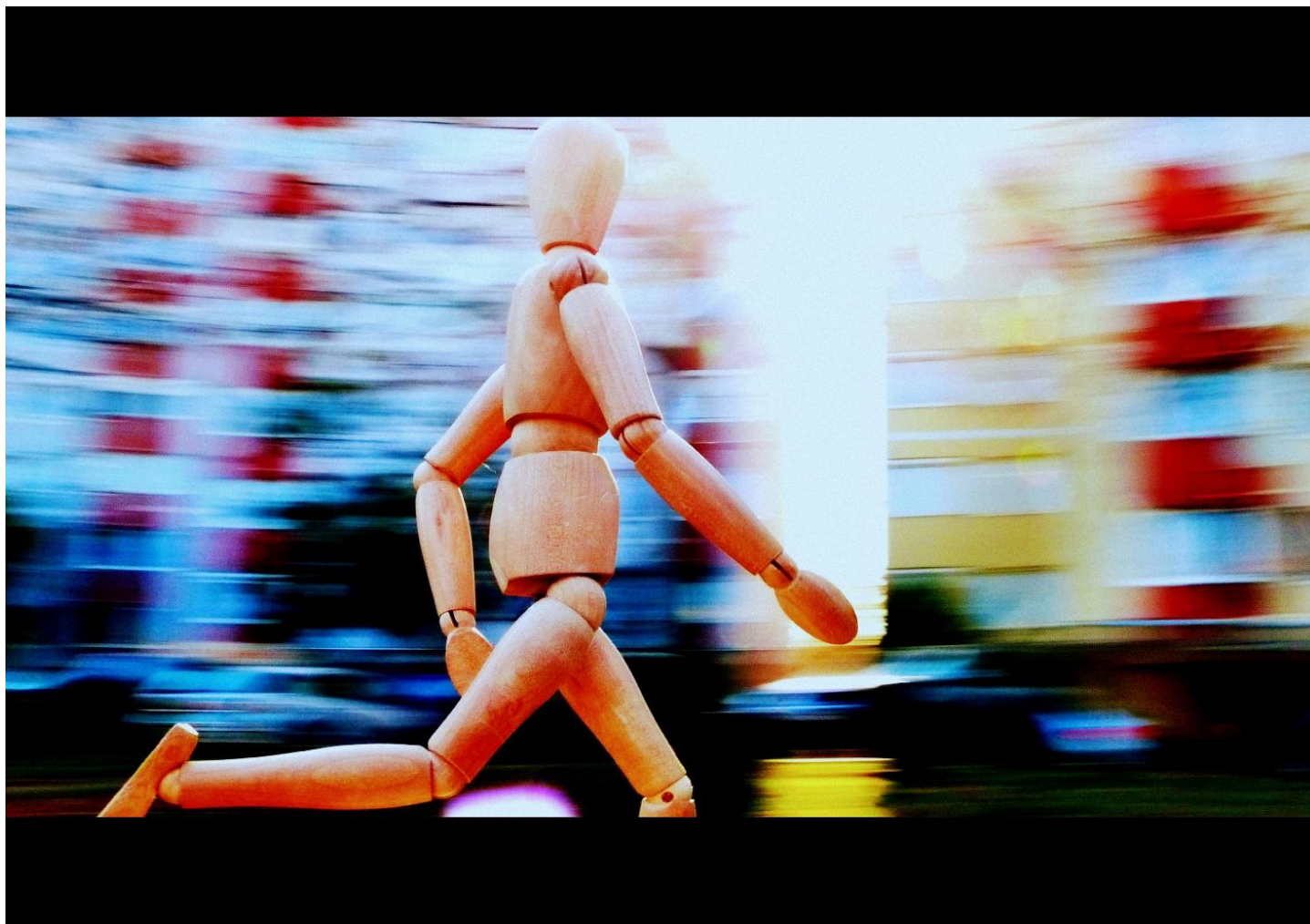
bejáratott aromáktól csordult, forróság áramlik a csontokban. Tompuló érzékek majd váratlan frissülés. Itt az idő. Ki kell használni a hirtelen jött energiát. Felhúzza a cipőt, a zokni csúszhatna könnyedébben. Póráz most nem kell, nem mennek messzire. Az öreg faajtó öblös nyikorgással tárul. A megszokott szag finoman áramlik befelé a feltámadó fuvallat hátán. Ugyanezt érezte, amikor ideköltözött. A lépcsőházat már ugyan mások takarítják, s talán a vegyszerek is illatosak, de a korhadó beton uralmát nem lehet megdönteni. Neszes a liftnél várakozik. Farka játékos csíkot rajzol a levegőbe. Szerette ezt az apró lényt. Furcsa módon tőle tanult meg szeretni. Vagy legalább is valahogy így képzelte el. Ragaszkodás és függés. Kölcsönösen. Bár úgy érezte, e nélkül számára már elképzelhetetlen lenne az élet. Nyikorgások, karcos csörrenések minden emeleten. Az acéldoboz ellentmondást nem tűrően ereszkedik alá, zajos útját csak az ellensúly és a roppant motorok törik meg éppen időben. A nehézkesen tolódó ajtó súrlódva enged szabadon. Félhomály, de felesleges még több világosság. A felújított bejárat ablakain káprázó esőcseppek domborodnak. Rövid séta, szippantás a csípős zamatos levegőből. Rozzant falevelek tocsognak halkan a bizonytalan léptek súlyától. A hajnali eső maradéka könnyedén talál utat a régi repedések sűrűjében. A járda mit sem változott. Szerényen meghúzódva hirdeti évtizedek elmúlását az egyre növekvő fák lombja alatt. Látszik is már. Rendbe kell szedni a csöppnyi kertet. Ha nem, hát mi szegélyezné a barátságatlan beton hegységek tövét, s mi tenné ezt a helyet élhetővé? De még túl hűvös van, jár egyet. Neszes jól nevelten végzi a dolgát a megszokott fa tövében. Majd utána megy. Nem kell siettetni. Hirtelen feltárul a térség. Most már teljesen világos. Az őszi föld követeli éves jussát a lombok ágairól. Meleg színek kavalkádja tölti meg a füves síkokat, tarka levelek kavarnak a szélben. Hamarosan megváltozik minden. Szürkeség veszi át a hatalmat és tompán egyesül a mesterséges tájjal. Emlékek örvénylenek az elmében. Kemény ridegség és hitvesi szeretet olvad össze önfeledt ölelésben. A szív olvadni látszik. De már késő. A veszteség gyötrelmes. Elmúlás és újjászületés. Most egy kis homály, de rögvést újra tiszta lesz. A nap egyre feljebb kúszik a horizonton. Ideje visszamenni. Finoman int, de Neszes ezt is megérti. A beton lassan felszárad, egy picit talán derűsebb lesz ma. Komótosan sétál a bejáratához, keze a kilincsért nyúl. Orkán támad a kitérő ajtó szárnyától. Fialos hajzuhatag viharzik el, kezében hangos társalgás. Az angyali arc mosolyogva felé biccent és vidáman köszönti. Visszaköszön, talán kicsit megkésve. Hirtelen jött ez a tempó. A vadonatúj postaláda még olajozottan siklik. Csak szórólapok, semmi több. A lakásba érve Neszes a konyhába rohan és jelzi a reggeli eledel szükségét. De valamiről megfeledkezett. A huzat elvégzi a feladatát, a kemény fa hangosan dörren a nyílást övező léceken. Az éles hangot tompa zúgás követi. Kitekint az ablakon, közel a láthatár. Életek kezdődnek és múlnak el az irdatlan tömbök belsejében, de a lényeg mégis változatlan. A horizontot szürke sziluettként csipkézik a megrekedő hegyek.

01 Legfelső emelet
Újbuda, 2013 október

01 Alantas szint
Újbuda, 2013 október

02 Ciklon
Gazdagrét, 2013 október

02 Forगतag
Újbuda, 2013 október

03 Emlékek kavarnak az elmében
Gazdagrét, 2013 október

03 A lényeg mégis változatlan
Újbuda, 2013 október